

Ἐκ βθέου καρδίας σε συλλυποῦμαι, ἀγαπητέ μου **Ἀλέξανδρε Π. Ματαράγκα**, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου **Παναγιώτου Ματαράγκα**. Τὰ συλλυπητήριά μου ταῦτα δὲν ἀποτείνονται μόνον εἰς σὲ καὶ τὴν οἰκογενεῖάν σου καλὲ μου φίλε, οἵτινες ἐχάσατε τὴν χαρὰν σα καὶ τὸ καύχημά σου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας, τὴν ὁποῖαν εὐδίκως ὑπηρέτησε καὶ ὡς πρόξενος καὶ ὡς νομάρχης καὶ ἥτις ἐστερήθη ἐπιφανῆ λόγιον καὶ ποιητὴν τιμήσαντα τὰ ἑλληνικά γράμματα διὰ τῶν πεζῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων του.

Ναί, καλὴ μου **Δικατερίνη Κοτσάλη**, ἀρ' οὐ δὲν ἔχεις ἄλλας φίλας νὰ ἔχῃς τὴν **Διάπλασιν** καὶ θά σου εἶνε πιστὴ καὶ καλὴ φίλη, καὶ θά σου συμβουλεύῃ τὸ ὄρθον καὶ τὸ πρόπον, καὶ θά σ' ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ θά σε διασκεδάζῃ, ὅταν θά σ' ἐπισκέπτεται μιὰν φορὰν τὴν ἑβδομάδα.

Τάσον ὄλγα μόνον, χαριτωμένη μου **Θαλασσινή**; γράψε δὲ καὶ δύο τρία λογακία καὶ ὄχι μόνον τὰς λύσεις ἐπὶ τὰ ἐπὶ.

Ἀπὸ τὰ τόσα ψευδωνύμων πού μου ἐστειλες ἐπρωτίμως αὐτὸ, **Βόρρε Πόλε**, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει καὶ τὴν ἐκ τῶν βορείων μερῶν προέλευσίν σου.

Θέλει κ' ἐρώτημα εἶναι ἐπιεικὴς εἰς τοὺς μικροῦς μου φίλους, **Τέκνον τῶν Λασῶν**, οἱ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε εὐδὴς ἐξ ἀρχῆς τέλει ἀλλὰ νὰ προσδεύουν σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ μὲ τὰς ὁδηγίας μου.

Ἐκ τῶν ἑνδεκά ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα μοῦ ὑπαβάλλεις διὰ νὰ ἐκλέξω, **Χριστοφόρε Κολλύβε**, ἐλέγγω τοῦτο. Τὰ φρεϊδόμενα δὲν ἔλαβον μέχρι σήμερον ἐξακολούθει νὰ μου γράψῃς.

Πολὺ εὐχαριστήθη ἐπιτοὶ μετὰ τὸσον καιρὸν μ' ἐναθυμήθητε, **Ἐδουε Πλάταρε** καὶ **Ὀμπρε Πόππε**. Εἰς τὸν συμμαθητὴν σας **Μουσοῦρη** εἶπετε ἐπιτοὶ πολὺ χαίρω διότι προσήλθεν εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου καὶ ἐπιτοὶ περιμένω καὶ ἰδικὴν του ἐπιστολὴν.

Ναί, **Εὐφροσύνη Γιαννέ**, ὄρθη ἦτο ἡ λύσις προσπάθησε ὅμως νὰ εὐρῆ καὶ ἄλλας, καλὴ μου φίλη.

Πολὺν καιρὸν ἔχω νὰ λάβω ἐπιστολὴν σου, **Μαγεμένη Ἀχρογαλιά**.

Ἡ βαπτιστικὴ σου, ἡ κούκλα τῆς **Ανεμώτης τῆς Πεντέλης**, ἡ Κάρμεν νὰ σου ζήσῃ, **Ἄβρα** τοῦ **Ἑλικῶνος**. Καὶ νὰ τα χιλιάσῃς. Εἰς τὴν κυρίαν **Ἑλένη Τουντάκη** λοιπὸν εἶπέ, σε παρακαλῶ, ὅτι τὴν εὐχαριστῶ παρὰ πολὺ.

Εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς μου εἶσαι δεκτός, **Φοῖνιξ**. Περιμένω λύσεις σου.

Δοκάζω τὸν Θεὸν, **Ταχύπου Ὀδυσσεὺς**, πού εἶπες τὴν ἑσπέραν καλὰ. Καὶ εὐχομαι νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πλέον ἀρρώστια εἰς τὸ σπῆτι σας.

Εἶπέ, **Τορπίλλη**, εἰς τὸν διανομέα τοῦ Ταχυδρομίου νὰ μὴ πετᾷ εἰς τὴν αὐλὴν τὸ φύλλον τῆς **Διαπλάσεως** ἀλλὰ νὰ σὰς το φέρῃ ἐπάνω. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον του.

Θὰ ἀγαπῶ τὴν **Ἀδελαΐδα** ὅσον καὶ σὲ, **Ἀγαμέμνων Ζάχε**. Εἶπέ τῆς νὰ μου γράψῃ καὶ αὐτὴ.

Μετὰ ζωηρᾶς χαρᾶς σ' ἐπαναβλέπω εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου, **Κρ. Σακελλαρίδη**. Σ' εὐχαριστῶ δὲ διὰ τὰς φιλικὰς προσπαθείας σου πρὸς ἐγγραφήν καὶ ἄλλον.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ψευδωνύμων αὐτὸ προτίμισον, **Ἀγροδίη τῆς Μήλου**, καὶ γράψε μου συχνὰ ὅπως δὲ ἔγραψες εἰς τὴν πλέον ἀγαπημένην σου φίλην.

Τὰ παραγγεληθέντα βιβλία σοὶ ἐστάλησαν ἐπιτοὶ σὺστάσει, **Π. Α. Οἰκονομίδη**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Ἀπριλίου ε.ε.

207. Συλλαβογράφοι.

Δύο γράμματα καὶ ἓν μόριον κατὰ ἓν ἐνοθεῖν Ἰγθύς γεννᾶται μέγιστος μετ' τρομερῶν ὁστούν.

208. Στοιχειογράφοι.

Εἶμαι πρόθεσις καὶ πρέπει βέβαια νὰ με ἤξεύρῃς. Ἐνα γράμμα ἂν προσθέσῃς ἐπὶ ἀντιθέτου ἑστέρας.

209. Στοιχειογράφοι.

Κεῖται μικρὰ καὶ ἀψυχὸς ἐν γαλήνῃ θαλάσῃ, ὕψωνε κεφαλὴν θεὸς τὴν κεφαλὴν ἂν χάσῃ.

210. Στοιχειογράφοι.

Ὀλόκληρον ἂν μείνω, εὐδοκῶ. Ἄν μαθητὴν λιγάκι, ἀγκαλιάζω.

211. Ἀναγραμματισμοί.

Ἐτοῦ σώματος τὰ μέλη μ' εὐρίσκεις μ' εὐκολίαν. Ἄν μ' ἀναγραμματίσῃς, πόλις ἐστὶν Ἰσπανίαν.

212. Δημιῶδες ἀνιγμὰ.

Τέσσαρ' ἀδέλφια ἀγκαλιασμένα. Ἐνα κουτάκι εἶνε κλεισμένα.

213. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ὀλυμπος, ἡ Σάμος, ἡ Ἡρὰ καὶ ὁ Ἄρης, προσέτι δὲ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἀρχαῖος Πάρις σοὶ δίδουν τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητήσῃς ἐν ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ διὰ νὰ σχηματίσῃς.

214. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἑσάτον εὐρίσκεις ἐπὶ τὴν Κασπίαν. Τὸ δεύτερον εἶνε θεὸς εἰς τὴν μυθολογίαν.

Δάσος ἂν κάμῃς, φίλε μου, τὸ τρίτον μου θὰ ἴδῃς. Τὸ τέταρτον μου πάθησις, φρικτὸν ἂν τὴν παρῆλθῃς. Τὸ πέμπτον μου ἂν ζητήσῃς, διδάσκει εἰς σχολεῖα.

Τὸ ἕκτον εἶν' ἐπιθετὸν εἰς νοσηρὰ τοκεῖα. Τὸ ἑβδομὸν εἶνε καρπὸς δῖον τὸν κόσμον τρέφει. Τὸ ὄγδον ζωῆφιον, τὰ βούχα καταστρέφει.

215. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντια κατασταθῶσι διὰ γράμμάτων ὅσπερ νὰ γαγγανώσκειται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ δὲ ὀκτὼ σιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ θὰ σχηματίσωσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ ἑξ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα κράτους τῆς Ἀφρικῆς, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἱ ὑπεράνω δύο νῆσον.

216. Σταυρός.

Διὰ τῶν γράμμάτων **ΑΑΕΚΚΑΜΟΟΡΣΣΣ** σχηματίσων σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος φυτοῦ καὶ δένδρου ὁπωροφόρου ἀποτελοῦμενον.

217-219. Κεκρυμμένα ὀνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

1. Ἡ πὰρ εἶνε πρόθεσις.
2. Τίμα τοὺς γονεῖς σου.
5. Οἱ Ἕλληνας ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας.

220-224. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν ἐπομένων λέξεων σχηματίσων ἄλλαι τόσαι: Δέντρον, ἄκρον, ῥάκος, χώρα, ὄπισ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

225 - 226. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ δὸδλος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀρχαῖον.
2. Ὁ χιτὸν δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πῖλος.

227. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν γράμμάτων τῶν κάτωθι λέξων σχηματίσων ἀρχαῖαν παροιμίαν ἀρχομένην διὰ τῆς γενικῆς Θεοῦ καὶ τελειώσων μετ' τὴν εὐκτικὴν πλείας.

228. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γράμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξων σχηματίσων ἀρχαῖον γινώσκον ἐκδύ λέξων: Πρωῖα, γλυκὺς, ἄκρον, νόσος, ζωὴ, ἀτυχία, βλάβη.

229. Ἀπλή ἀκροστέχισ.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὸ τρίτα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα στρατηγοῦ Ἀθηναίου.

230. Φωνηεντόλιπον.

Δδ—κλν—ντ—κκ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δακίου Ἀριστείδου.

231. Ἑλλειποσύμφωνον.

Ὡ—ωη—α—αια. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τέξου τοῦ Φοῖβου.

232. Γρίφος.

ἌΝΩ ἐμὲ τ' ἂ δῶ τῆκε. Λύσιν ἰδοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαντίου τῶν Δελφῶν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Φεβρουαρίου ε.ε.

81. Ἀύγη (αὐ, χην). — 82. Ἡσίοδος (ἴση ὀδός). — 83. Πρύμνη, προύμνη. — 84. Σενοφῶν. — 85. Ἡ ἀσθετος. — 86. Ἦσαν 5 ἄνθρωποι καὶ 10 γυναῖκες.

87	Λ Δ Λ Μ	88	Π Α Ρ Ο Σ
	Δ Ε Μ Α		Α Γ Ι Σ
	Α Μ Η Ν		Ρ Ι Σ
	Μ Α Ν Η		Ι Σ
			Σ

89—91. 1. Ὁ Ἰέρων τῶν Συρακουσῶν ἐτιράνευσεν. 2. Ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ βροντᾷ ὡς ὁ κεραυνός. 3. Ὁ Θεμῆς ἦτο ἀπόστολος. — 92

Πόνος εὐκλείας πατήρ (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἄνω γωνίας κοχλιωδῶς πρὸς τὰ κάτω, ἐν τέλει δὲ προσαρτῶνται τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εὐρίσκόμενα δύο μεμονωμένα γράμματα τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ προτάσσεται). —

93—95. 1. Δονδύον. 2. Σοῦσα. 3. Ρώμη. — 96—97. 1. Ραχὴ, καχὴ, καχὴς, καλὴς, καλὴ, κάλλος, ἄλλος, ὄλος, ὄνος, οἶνος. 2. Ἀρχὴ, ἀρχή, ἀρχίς, ἀράς, ἀρά, ἀρα, Ἡρα, Ἡρας ἦρος, ἦλος, ἔλος, τέλος. — 98—101. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: φύκος, καρπός, κάλλος, Κάσος. — 102—103. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς ρυ, σχηματίζονται 8' αἱ λέξεις: ρυπαρά, ρυαί, χρυσός, δάκρυ. — 106. ΑΛΦΕΙΟΣ, ΚΑΛΑΜΑΙ (1, ΑΚταῖος. 1, ΑΔρισσα. 3, ΦΛογέρα. 4, ΕΑν. 5, ΙΜθρος. 6, ΟΑσι. 7, Σιμωνίδης. 1—107. ΑΔΡΙΣΣΑ (1, ΣαΔάμις. 2, ΣάΡΙΣα. 4, ΔισΣΑθῶν). — 108. Ὁ τῆρον τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς πατρῶν εἰς τὴν χώραν ἢ ἐν ἀπηρείαις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσηλιακῆς Ἰσθμῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτίου 1895 Ἔτος 17^{ον}.—Ἀριθ 11

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ' ΜΑΛΛΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια· ἴδε σελ. 73.]

Κελάδημα πτηνοῦ τὴν ἀφύπνισε, σοβαρὸν καὶ θλιβερόν, ἔχον φθόγγους καθαρὰς καὶ λιγυροῦς· ἀνεγνώρισε δὲ αὐτὸ παρευθὺς ὡς τὸ τοῦ κορυδαλοῦ. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει ὑπεράνω τῶν δεματίων τῆς ἀμυδρᾶν λάμπιν λευκὴν διαπερῶσαν τὸ σκότος τοῦ δάσους, οὗ τὰ δένδρα καὶ αἱ παραφυάδες διεκρίνοντο μαῦρα ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ πεδίου τῆς ἡοῦς. Ἦτο πρωΐα.

Ἡ βροχὴ εἶχε παύσῃ, οὐδὲ πνοὴ ἀνέμου ἔσειε τὰ βαρέα φύλλα, ἐν ὄλω δὲ τὸ δάσει ἐπεκράτει σιωπὴ βαθεῖα, διασχιζομένη μόνον ὑπὸ τοῦ κελαδήματος ἐκείνου τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ ὕψουτο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς, ἄλλα δὲ κελαδήματα ἀνταπεκρίνοντο εἰς αὐτὸ μακρόθεν ὡς ἐωθινὸν σάλπισμα, ἐπαναλαμβάνομενον καὶ διαδιδομένον ἀπὸ τμήματος εἰς τμήμα.

Ἡ κοροῖα ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ἐάν ὄφειλε νὰ ἐγερθῇ ἤδη καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πορείαν τῆς· αἰφνης διέσεισε τὸ σῶμά της φρικτίας. Φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐνδύματός της καὶ αἰσθάνεται αὐτὴν ὑγρὰν ὡς μετὰ βροχῆν βαγδαίων, ἡ ὑγρασία τοῦ δάσους διεπέρασεν αὐτὴν καὶ νῦν ἐν τῇ φύξει τῆς ἀρχομένης ἡμέρας τὴν ἐπάγωνε. Δὲν ὄφειλε νὰ διστάσῃ ἐπὶ πλέον· ἀράματα ἀνωρθῶθη καὶ ἐτινάχθη ἰσχυρῶς ὡς ἵππος ῥωθωνίζων. Βαδίζουσα θὰ ἐθερμαίνετο.

Ἄλλ' ὅμως μετὰ σκέψιν δὲν ἠθέλησεν ἀκόμη νὰ ἀπέλθῃ, διότι δὲν ἐφεγγεν ἀρκούντως ὅστε νὰ δυνηθῇ νὰ λάθῃ γινώσιν τῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πρὶν ἐγκαταλίπῃ τὴν καλύβην ἦτο φρόνιμον νὰ ἴδῃ μήπως ἡ βροχὴ ἐμελλε νὰ ἐπαναληθῇ.

Χάριν διασκεδάσεως καὶ ἐτι μάλλον ἵνα κινήθῃ τὸ σῶμά της, ἐπανέθεσεν εἰς τὴν θέσιν τῶν τὰ δεμάτια αἴτινα εἶχε



Μωρὲ πού τη βρήκαμε τὴν παλιοκλέφτρα (Σελ. 82, στήλ. 6.)

μετακινήσῃ τὴν προτεραίαν, ἔπειτα ἐκτενίσθῃ καὶ ἐκαλλωπίσῃ παρὰ τὸ χεῖλος αὐλακος πλήρους ὕδατος.

Ὅτε ἐτελείωσεν, ὁ ἀνατέλλων ἥλιος εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὴν αὐγὴν, καὶ ἦδη διὰ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο κυανοῦς ὡχρὸς ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου νέφους· βεβαίως ἡ πρωΐα θὰ ἦτο εὐδία, πιθανῶς δὲ καὶ ἡ ἡμέρα. Ὄφειλε λοιπὸν ν' ἀπέλθῃ.

Ἡ ἐπιδιόρθωσις τῶν περικνημιδῶν τῆς εἰς οὐδὲν ὀφέλησεν, ἡ δὲ πορεία ὑπῆρξεν ἐπώδυνος· τόσον ἦσαν οἱ πόδες της καταπεπνημένοι· ἀλλὰ δὲν ἐδράδυνεν ὁμως νὰ γυμνασθῇ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν βαδίζουσα βῆμα κανονικὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡς τὴν σκληρότητα εἶχεν ἀπαλύνῃ ἡ βροχὴ. Ὁ ἥλιος προσβάλλων αὐτὴν εἰς τὰ νῶτα διὰ τῶν πλαγίων ἀπτινῶν του ἐθερμαίνεν αὐτήν, ἀμα δὲ ἐρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους σκιάν ἐπιμήκη συμβαδίζουσαν παρ' αὐτὴν· τὴν σκιάν ταύτην βλέπουσα, ἀνελάμβανε θάρρος· διότι καὶ μὲν δὲν παρίστα κορασιδα καλῶς ἐνδεδυμένην, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ἐδείκνυε τὴν παναθλίαν ἐκείνην τῆς προτεραίας, τὴν ἔχουσαν φρυγανιάδην τὴν κόμην καὶ τὸ πρόσωπον πελιδνόν· οἱ κύνες ἴσως δὲν θὰ

τὴν κατεδίωκον διὰ τῶν ὕλακων αὐτῶν, οὐδὲ οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν καχυπόπτων βλεμμάτων.

Καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὅπως τὴν ἠθέλεν ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ εὐέλπιδα. Οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ πρωΐαν τόσον εὐμορφον, τόσον γελοῦσαν, ἡ βροχὴ εἶχεν ἐκπλύνῃ τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν ἐξοχὴν, εἶχεν ἀναλωγογήσῃ τὰ πάντα, τὰ τε φυτὰ καὶ τὰ δένδρα, ὡν ἡ νέα ζωὴ ἐφαίνετο προσελθούσα ἐξ αὐτῆς τῆς νυκτός. Τὸν οὐρανὸν ἀναθερμανθέντα ἐπλήρουν ἐκατοστύες κορυδαλῶν, οἵτινες ἀνίπταντο κατ' εὐθείαν ὑψηλὰ ἀνα τὸν διαφανῆ ἀέρα, διασκορπίζοντες ἄσματα χαρμῶσυνα· ἐξ ὄλης δὲ τῆς πεδιάδος τῆς περικυκλούσης τὸ δάσος ἀπεπνέετο ὁσμὴ ῥω-

Τὸ ἀντίκτιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παρατίθηται περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινώσκων μετὰ παρλιούσιον δεκαπενθήμερον, τὸ ποδὺ ὑπὸ τῆς ἐδουδῶς του εἶναι ἀπαράδεκτον.

στική βοτανών, άνθων και θερισμών.

Εν τῇ καθολικῇ ταύτῃ χαρᾷ ἦτο δυνα- τὸν αὐτῇ νὰ μείνῃ μόνῃ ἀπαλπισ ; Ἡ δυστυχία θά τὴν κατεδίωκε πανταχοῦ ; διατὶ τάχα δὲν ἤθελεν εὐτυχῆσαι ; Με- γάλῃ εὐτυχίᾳ ἦτο ἡδὴ εἰς αὐτὴν ὅτι εὖρε σκέπην ἐν τῷ δάσει· ἡδύνατο δὲ κάλλι- στα νὰ εὖρη καὶ ἄλλας εὐτυχίας.

Καὶ ἐν ᾧ ἐβάδιζεν ἡ Πετρίνα ἡ φαν- σία τῆς ἔκτατο διὰ τῶν περὺγων τῆς σκέψεως ταύτης, εἰς ἣν ἀείποτε ἐπανήρ- χετο, ὅτι ἐνίστε χάνονται χρήματα κατὰ τὰς μεγάλας ὁδοὺς, πίπτοντα ἐκ θυλακίου τετραπημένου· λοιπὸν δὲν ἦτο μω- ρία νὰ ἐξακολουθῇ ἐπαναλαμβάνουσα ὅτι ἡδύνατο νὰ εὖρη οὕτω πῶς, οὐχὶ βαλάν- τιον πλῆρες, ὅπερ ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ, ἀλλ' ἀπλοῦν πεντάλεπτον ἢ καὶ ἡμί- φραγκον, ὅπερ θά ἐδικαιοῦτο νὰ κρατήσῃ οὐδένα ζημιώνουσα, δι' οὗ καὶ θά ἐσώ- ζετο.

Ὡσαύτως τῇ ἐφαίνετο οὐχ ἦττον παρά- δοξον ὅτι θά ἡδύνατο νὰ τύχῃ εὐκαιρίας τινοὺς νὰ προσληθῇ εἰς ἐργασίαν ὡς ἂν δῆποτε, ἢ νὰ ἐκτελέσῃ θέλημα, ὅποθεν ἤθελε κρατῆσαι πεντάλεπτά τινα. Τόσον ὀλίγου ποσοῦ εἶχε χρειάν πρὸς συντήρη- σίν τῆς ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

Καὶ ἐπορεύετο μὲν οὕτως, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ πλυ- θέντος ἐδάφους, ἀλλὰ δὲν διέκρινε τὸ χονδρὸν πεντάλεπτον ἢ τὸ μικρὸν ἀρ- γυροῦν νόμισμα, πεσόντα ἐκ θυλακίου κα- κῶς ἔχοντος, οὐδὲ συνήτα τὰς εὐκαιρίας πρὸς ἐργασίαν, ἃς ἡ μὲν φαντασία παρί- στα τοσοῦτον εὐχέρεις, ἢ δὲ ἀλήθεια οὐ- δαμοῦ παρεῖχε.

Ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη ἐπιίγουσα νὰ πληρωθῇ αὐτῇ ἡ ἐκείνη ἢ ἐπιτυχία ὅσον τάχιστα, διότι αἱ κακοπάθειαι, ἃς εἶχε συνασθάνῃ τὴν προτεραίαν, ἐπανελαμ- βάνοντο τοσοῦτον ἐντονοί ἐνίστε, ὥστε ἤρχιζε νὰ φοβῆται μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς· ναυτίαι, ζά- λαι, ἰδρώτες κόπροντες καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ τοὺς πόδας.

Δὲν ἦτο δὲ χρεία νὰ ἀναζητήσῃ τὴν αἰτίαν τῶν διαταράξεων τούτων, διότι ὁ στόμαχός τῆς ἀνεκῆρυττεν αὐτὴν ὀδυ- νηρῶς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπα- ναλάβῃ τὸ πείραμα τῆς προτεραίας διὰ τῶν κλάδων τῆς σημύδας, ὅπερ δὲν τῇ ἐπέτυχε καλῶς, ἠρώτα ἑαυτὴν τί θά ἐγί- νετο, ἐὰν ζάλη ἰσχυροτέρα τῶν ἄλλων ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινοὺς τῶν χαμηλῶν κρασπέδων τῆς ὁδοῦ.

Καὶ θά ἡδύνατο ἄρᾳ γε νὰ ἀνεγερθῇ πάλιν ;

Καὶ ἂν μὴ ἡδύνατο νὰ ἐγερθῇ, ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ, οὐδενὸς τείνοντος αὐτῇ τὴν χεῖρα ;

Τὴν προτεραίαν, ἐὰν τῇ ἐλεγέ τις, ὅτε ἀπελπισ εἶδε καὶ ἐπαθε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καλύβην τοῦ δάσους, ὅτι ἐν στιγμῇ ὠρισμένη θά παρεδέχετο ἄνευ ἀντιρρή-

σεως τὴν σκέψιν δυνατοῦ θανάτου ἐξ ἀδυναμίας καὶ ἐξ ἰδίας ἐγκαταλείψεως, δὲν θά ἐξανίστατο· μήπως δὲν σώζονται οἱ μέχρι τέλους ἀγωνιζόμενοι ;

Ἄλλ' ἢ χθὲς δὲν ὠμοίαζε πρὸς τὴν σήμερον· χθὲς εἶχεν ὑπόλοιπόν τι, δυνά- μεως, ἥτις σήμερον ἐξέλειπε· τότε μὲν ἡ κεφαλὴ τῆς ἦτο εὐσταθής, νῦν δὲ ἀσταθής.

Ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ φεῖδεται ἑαυ- τῆς, καὶ ὡς ἂν τὴν κατέλαβεν ἀδυναμία, ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν χόρτων ν' ἀναπαυθῇ στιγμὰς τινας.

Εἶχε σταθῆ ἔμπροσθέν τινος λαχανο- κήπου καὶ εἶδε τέσσαρας κορασιδας σχε- δὸν ὀμηλικᾶς αὐτῆς εἰσερχομένας μετὰ τινοὺς χωρικῆς, καὶ ἐπιδομένας εἰς τὴν συλλογὴν πίσων. Τότε ἀθροίζουσα ὄλον αὐτῆς τὸ θάρρος, διέβη τὸν χάνδακα τῆς ὁδοῦ καὶ κατηθύθη πρὸς τὴν χωρι- κήν· ἀλλ' αὐτῇ δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ ἔλθῃ.

«Τί θέλεις, μωρή ; — Νὰ σας ἐρωτήσω ἂν θέλετε νὰ σας βοηθήσω.

— Δέ μας χρειάζεται. — Δότε μου ὁ τι θέλετε. — Καὶ ποῦθε εἶσαι ; — Ἀπὸ τὸ Παρίσι.»

Μία τῶν κορασιδῶν ἤγειρε τὴν κε- φαλήν καὶ ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὴν βλο- συρῶς ἀνεφώνησε :

«Μωρὲ πού τῃ βρήκαμε τὴν παλιοκλέ- φτρα, νάρθη νὰ μας πάρῃ τὸ ψωμί μας. — Σοῦ λένε πως δὲς μας χρειάζεται.»

Ἐξακολούθησεν ἡ χωρική. Οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο ἢ νὰ διέλθῃ πάλιν τὸν χάνδακα καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν, ὅπερ καὶ ἐπραξεν, αἰσθα- νομένη τὴν καρδίαν τῆς περίλυπον καὶ τοὺς πόδας συντετριμένους.

«Νὰ τοὺς οἱ χωροφυλάκοι, ἐκραύγασεν ἄλλη τις, πάρε δρόμο.»

Ἡ Πετρίνα ἐστράφη ζωηρῶς, ἐκεῖ- ναι δὲ ἀνεκᾶγγασαν διασκεδάουσαι διὰ τὴν ἀστεϊότητά των.

Ἀλλὰ δὲν προεχώρησε πολὺ καὶ μετ' ὀλίγον ἐδέησε νὰ σταθῇ· διότι δὲν ἔβλεπε πλέον τὴν ὁδόν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν πλήρεις δακρύων. Τί τὰς ἔκαμε καὶ ἐφάνησαν πρὸς αὐτὴν τόσοι σκληραῖ !

Βεβαίως εἰς τοὺς ἀλήτας δύσκολος εἶνε ἡ εὐρέσις ἐργασίας ὅσον καὶ πεν- ταλέπτων. Ἡ δὲ ἀπόδειξις πρόσφατος. Ὅθεν δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ καὶ ἐξακολούθησεν τὸν δρόμον τῆς περι- λυπος, ἀδρανῆ ἔχουσα καὶ τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πόδας.

Τέλος τὴν κατέβαλεν ὁ μεσημβρινὸς ἥλιος· καὶ ἦδη ἐσύρετο μᾶλλον ἢ ἐβά- διζεν, ἐπισπεύδουσα μὲν τὸ βῆμα μόνον ὅτε διήρχετο χωρία, ἐν' ἀποφεύγῃ τὰ βλέμματα ἄτινα, ὡς ἐφαντάζετο, τὴν κατεδίωκον, τούναντίον δὲ ἐπιβραδύνου- σα αὐτὸ ὅτε ἄμαξα ἐρχομένη ὅπισθεν αὐ-

τῆς ἐμελλε νὰ τὴν ὑπερβῇ. Κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν, ὡς ἂν ἐβλεπεν ἑαυτὴν μόνην, ἴστατο νὰ ἀναπαυθῇ καὶ ἀναπνεύσῃ.

Ἀλλὰ τότε ἡ κεφαλὴ τῆς εἰργάζετο καὶ οἱ διαλογισμοί, οἵτινες διήρχοντο αὐ- τὴν μᾶλλον μᾶλλον ἀναιροί, εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλουν ἢ εἰς τὸ νὰ αὐξάνωσι τὴν θλίψιν τῆς.

Πρὸς τί νὰ ἐμμένῃ, ἂφ' οὗ ἦτο βέ- βαιον ὅτι δὲν θά ἡδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρας ;

Ὅθεν ἐφθασεν εἰς δάσος, ὅπερ ἡ εὐ- ρεῖα ὁδὸς διέσχίζεν εἰς ἀπέραντον ἀπό- στασιν καὶ ὁ βαρὺς ἦδη ἐν τῇ πεδιάδι καύσων ἦτο πνιγρὸς ἐν αὐτῷ· ἥλιος φλογερὸς, οὐδὲ πνοὴ ἀνέμου, ἐκ δὲ τῶν κάτω μερῶν τοῦ δάσους, ὡς ἐκ τῶν κάτω πλευρῶν τῆς ὁδοῦ, ἀνήρχοντο ἐκπνοαὶ ἀτμοῦ ὑγροῦ ἀποπνίγουσαι τὴν κορα- σίδα.

Μετ' οὐ πολὺ ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἐξηγ- τλημένην καὶ περιρρυτον ὑπὸ ἰδρώτος, λιπόθυμος δὲ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν χόρ- των, ἀδυνατοῦσα νὰ κινηθῇ ὡς καὶ νὰ σκεφθῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάρρον ἐρχόμε- νον ὅπισθεν αὐτῆς διήλθε :

«Μωρὲ κάψα !» εἶπεν ὁ ὀδηγὸν αὐτὸ χωρικός καθήμενος ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ.

Ἡ Πετρίνα ἀπατηθεῖσα, ἐξέλαβε τὸν λόγον τοῦ καρραγωγέως ὡς ἐπικύρωσιν καταδικῆς ἐναντίον αὐτῆς.

Ἀληθῶς λοιπὸν ὤφειλε ν' ἀποθάνῃ, ὡς πλειστάκις εἶχεν ἤδη σκεφθῇ, καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ ἀγγελὸς οὗτος τοῦ θανάτου το ἐπανελάμβανε πρὸς αὐτὴν.

Λοιπὸν, θά ἀποθάνῃ· δὲν εἶχε λόγον νὰ ἐξαναστῇ, οὐδὲ νὰ παλαίσῃ ἐπὶ μακρό- τερον χρόνον· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἡδύνατο πλέον, τὸ ἤθελε. Ὁ πατὴρ τῆς ἀπέθανε, ἡ μήτηρ τῆς ἀπέθανε, τώρα ἦτο ἡ σειρά τῆς.

Τῶν σκέψεων δὲ τούτων, αἵτινες διήρ- χοντο διὰ τῆς κενῆς κεφαλῆς τῆς, ἡ σκλη- ροτάτη ἦτο ὅτι, ἐὰν ἀπέθνησκε μετὰ τῶν γονέων τῆς θά ἦτο ὀλιγώτερον δυστυ- χής, ἢ ἐὰν ἐν μέσῃ ὁδῷ ὡς ἄθλιον ζῆον.

Τότε ἐπεχείρησε νὰ καταβάλλῃ ὑστά- την προσπάθειαν νὰ εἰσελθῇ ὑπὸ τὸ δά- σος καὶ ἐκεῖ νὰ ἐκλέξῃ τόπον νὰ κατα- κλιθῇ πρὸς τὸν ὑστατον αὐτῆς ὕπνον, μακρὰν τῶν περιέργων βλεμμάτων. Ὅδὸς ἐγκαρσία ἤρχιζεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ βαθίσασα περὶ τὰ πεντήκοντα μέτρα εὖρε μικρὸν ἄδενδρον μέρος χορτόστρωτον, περὶξ δὲ αὐτοῦ ἦν- θουον περικαλλεῖς δακτυλίτιδες ἰσχροοί. Ἐκάθισεν ἐν τῇ σκιᾷ πυκνώματος παρα- φυάδων καστανάς, καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐπέ- θηκε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὡς ἐσυνήθιζε καθ' ἐσπέραν ὅτε κατεκλίνετο νὰ κοιμηθῇ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο υἱὸς πτωχοῦ ξυ- λουργοῦ, ὅστις ἀποθανὼν ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐσχάτην πτωχείαν. Πλούσιός τις καὶ φιλόανθρωπος ὀνομαζόμενος Ἰωάννης Χ... ἐλυπήθη τὸ ταλαίπωρον καὶ ἐγκα- ταλελειμμένον ὄρφανὸν καὶ το εἰσηγά- γεν οἰκότροφον εἰς τι σχολεῖον διὰ νὰ λάβῃ τὴν παιδείαν, τὴν ὅποταν πρέπει νὰ ἔχωσιν ὅλοι οἱ πολῖται.

Ὅτε ὁ Ἀνδρέας ἐγίνε δεκαεξ ἑτῶν ὁ κ. Ἰωάννης προσεκάλεσεν αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε :

— Παιδί μου, ἕως τώρα εἰδείξες πολὺ καλὴν διαγωγὴν· ὅλοι σε ἐπαινοῦν· τὰ γράμματα τὰ ὅποια ἔμαθες σοῦ ἀκοῦν· πρέπει νὰ ζητήσῃς ἐν πρακτικὸν ἐπάγγελμα· σοῦ δίδω χιλίας δραχ- μὰς· καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κεφάλαιόν σου· ἐκλεξε ὁ, τι ἐργασίαν προτιμᾷς· ἂν φανῆς τόσο ἐπιμελής, τόσο φρόνι- μος, ὅσον ἐφάνης εἰς τὸ σχολεῖον θά προκόψῃς χωρὶς ἄλλο. Πρὸ πάντων ἐσο τίμιος· διότι μόνον διὰ τοὺς τι- μίους ἀνθρώπους εἶνε ἡ εὐτυχία.

Ὁ Ἀνδρέας ἤθελε νὰ ἐξακολου- θήσῃ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς του· διὰ τοῦτο καταθέσας τὰ χρήματα εἰς τὴν τράπεζαν ἐμβῆκεν ὡς μαθητευόμε- νος εἰς ἓν τῶν μεγαλειτέρων ἐπι- κλοποιεῖων τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Ἰωάννης ἐν τῷ μεταξὺ εἶ- χεν ἀσθενήσῃ σοβαρῶς· ἐχρειάζετο νὰ γίνῃ ἐπικλίνωνος ἐγγχειρήσις, καὶ διὰ τοῦτο ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσιους. Παρῆλθον ἀρκετοὶ μῆνες· ἀλλ' ἐξαφνα μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰδήσις ὅτι ὁ κ. Ἰωάν- νης ἀπέθανεν.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύπη τοῦ Ἀν- δρέου· ἐκλαυσε πικρῶς τὸν εὐεργέτην του, καὶ ἐλυπήθη ἔτι περισσότερο ὅτι δὲν ἐτάφη ἐδῶ διὰ νὰ στολίξῃ με ἄνθη τὸν τάφον του.

Οἱ κληρονόμοι τοῦ κ. Ἰωάννου οἵτι- νες ἔζων ἐν Ἀγγλίᾳ ἦλθον μετὰ τινα καιρὸν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπώλουν τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐκληρονόμησαν. Ὁ Ἀνδρέας μετέβη εἰς τὴν δημοπρασίαν ἐκείνην, ὅχι ἐκ περιεργείας ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανιθῇ τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποτον εἶχε κατοικήσῃ ὁ εὐεργέτης του· ὅτε δὲ εἰσ- ῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἠσθάνθη νὰ σφίγγεται ἡ καρδία του καὶ οἱ ὀφθαλ- μοὶ του ἐγέμισαν δάκρυα.

Ἀλλ' ἡ λύπη του μετεβλήθη μετ' ὀ- λίγον εἰς ἀγανάκτησιν ὅτε εἶδεν ὅτι οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ κ. Ἰωάννου ἐπώλουν ὅλα τὰ ἐπιπλα, ὡς καὶ τὰ προσφιλέστερά του ἀκόμη καὶ τὰ συνδεόμενα στενωδῶς με τὴν ἐνθύμησιν τοῦ θεοῦ των, ὅστις ἐφάνη πάντοτε τόσο καλὸς πρὸς αὐτοῦς.

— Ἀχ ! ἔλεγε με τὸν νοῦν του, ἐὰν ἦμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν των, ἤθελά τι

κρατήσῃ ὅλα ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν μνήμην του.

Ἐμελλε νὰ ποσυρθῇ, ὅτε ἤκουσε τὸν κήρυκα νὰ φωνάζῃ :

— Τρεῖς δραχμὰς αὐτὴ ἡ εἰκὼν ! — Ὡ ! πόση ἦτο ἡ ἀγανάκτησίς του ! ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ εὐεργέτου των.

— Ὡ ! τοὺς ἀχαρίστους ! εἶπεν ὡς καὶ τὴν εἰκὼνα τοῦ ἀκόμη πωλοῦν· ἐγὼ θά τὴν ἀγοράσω· ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ με εὐεργέτησε τόσο δὲν πρέπει νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας ἀγνώστων.

Πέντε δραχμὰς εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιον, πέντε δραχμὰς τὰς ὁποίας εἶχε κερδίσῃ με τὸν ἱερὸν ἰδρώτα τῆς ἐργασίας· τὰς ἔδωκε λοιπὸν, καὶ ἡ εἰκὼν κατεκυρώθη ἐπ' ὀνοματί τού.

Τὴν ἤρπασε μετὰ παραφορᾶς ἡ σπά-



Κατέπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῶν χόρτων (Σελ. 82. στήλ γ')

σθη τὸ στόμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον τσακίς ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν μετ' ἀγαθότητος, ἀπὸ τὸ ὅποτον εἶχον ἐξέλθῃ τόσαι συμ- βουλαί, ἡσπάζθη καὶ τὰς χεῖρας, αἵτινες τσακίς ἠνοίχθησαν διὰ νὰ τον βοηθή- σωσιν ὅτε ἦτο παιδίον ἐρημον ἐπὶ τοῦ κό- σμου καὶ ἐγκατελελειμμένον.

Μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὸ μικρὸν δωμά- τιόν του διὰ νὰ τὴν ἀναρτήσῃ. Ἀλλ' ἐξε- πλήσαστο διὰ τὸ πολὺ βάρος τῆς· ἠθέλησε νὰ τὴν κρεμάσῃ εἰς τὸν τοῦτον· ἀλλὰ τὸ καρφίον ἔσπασε καὶ ἡ εἰκὼν ἔπεσεν.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν ἐσήκωσε μετὰ προ- σοχῆς καὶ εἶδεν ὅτι εἶχε σχισθῇ ὀλίγον τὸ ὅπισθεν τῆς εἰκόνας πανίον καὶ ὅτι κατ' ὡς κύλινδρος ἐφαίνετο ὅπισθεν αὐτοῦ Ὁ Ἀνδρέας ἐκβάλλει τὸν κύλινδρον ἐκεῖνον, τὸν ἐκτολίσει, ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρ- ξεν ἡ ἐκπληξίς του ! Περιεῖχε πενήντα εἰκοσάφραγκα !

Ἐξετάσας παρατηρεῖ καὶ ἄλλους τέσ- σαρες κύλινδρους, ἐκ τῶν ὁποίων ἕκα- στος περιεῖχε πενήντα εἰκοσάφραγκα. Ἐν συνόλῳ λοιπὸν ὅπισθεν τῆς εἰκόνας ἦσαν κερυμμένα διακόσια πενήντα εἰκο- σάφραγκα.

— Θεέ μου ! ἀνεκράξεν ὁ Ἀνδρέας, ἀναπηδῶν ἐκ χαρᾶς.

Ἐν τούτοις μία ἰδέα ἐτάραξεν αἰφνης τὴν χαρὰν του.

— Δὲν εἶνε ἰδικὰ μου αὐτὰ τὰ χρή- ματα ! Τὴν εἰκὼνα αὐτὴν τὴν ἠγόρασα, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ θά μοῦ τὴν ἐδίδον πέντε δραχμὰς ἂν εἰξενραν ὅτι ἦσαν κρυμμένα εἰς αὐτὴν πέντε χιλιάδες χρυ- σαῖ φράγκα ; Αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν ἀ- νήκουν εἰς ἐμέ, πρέπει νὰ τα ἐπιστρέψω εἰς τοὺς κληρονόμους.

Εἶχε σχηματίσῃ πλέον τὴν ἀπόφασίν του, ὅτε παρετήρησε κατὰ γῆς μικρὸν χαρτίον, τὸ ὅποτον εἶχε πέσῃ βέβαια μετὰ τῶν κυλινδρῶν.

Τὸ ἔλαβε, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἀνέγνωσε : «Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι οἱ κληρονόμοι θά εἶνε ἀχαρίσται. Ἄν ἔχωσι τὴν ποτα- πότητα νὰ πωλήσωσι τὴν εἰκὼνα μου, αὐτὴ θ' ἀγορασθῇ βεβαίως ὑπὸ τι- νος ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εὐηρ- γέτησα· τὸ ποσὸν τὸ ὅποτον ἐγκλείει ἡ εἰκὼν μου εἶνε δι' αὐτὸν τὸ προσ- σφέρω εἰς αὐτόν.»

Ὁ Ἀνδρέας ἡδύνατο πλέον ἐν συνευθῆσαι νὰ κρατήσῃ τὰ χρήματα ἐκεῖνα καὶ τὰ ἐκράτησε. Δι' αὐτὴν δὲ καὶ διὰ τῶν χιλίων δραχμῶν τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὴν τράπεζαν ἠνοίξε λαμπρὸν ἐπιπλοποιεῖον. Διεδόθη ὁμῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Ἀνδρέας εὖρε πέντε χιλιάδας χρυ- σαῖ φράγκα ὅπισθεν τῆς εἰκόνας, τὴν ὅποιαν ἠγόρασε μόνον πέντε δραχ- μὰς. Οἱ κληρονόμοι τοῦ Ἰωάννου ἠγείραν ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ

ὁ Ἀνδρέας διὰ τῶν ὀλίγων ἰδιογεί- ρων λέξων τοῦ εὐεργέτου του ἐκέρ- δισε τὴν δίκην, οἱ δὲ ἀνεψιοὶ κατεδικάστη- σαν εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου. Ὅλοι δὲ τοὺς ἐμέμφοντο διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν μεγάλην ἀχαριστίαν των.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνήρτησεν εἰς τὸ δωμά- τιόν του τὴν εἰκὼνα τοῦ εὐεργέτου του. οὐδὲ μία δὲ ἡμέρα παρέρχεται χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ χωρὶς νὰ εὐλογῇ τὴν μνή- μην τοῦ ἀνδρὸς, παρὰ τοῦ ὁποίου εὐ- ηργετήθη τόσο πολὺ.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Τίς ὁ μέγιστος ψεύστης ; Ὁ λα- λῶν πλεῖστα περὶ ἑαυτοῦ.

* Συγχωρεῖ τις τὰ πάντα εἰς ἐκεῖ- νον ὅστις οὐδὲν συγχωρεῖ εἰς ἑαυτόν.

* Διὰ τὸν ποιοῦντα τὰς ὑποθέσεις του εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον ἡ μία ἡμέρα ἀξίζει τρεῖς.

* Ὁ πιστεύων, ὅτι πράγμα τι εἶνε ἀδύνατον, καθιστᾷ αὐτὸ τοιοῦτο.

* Μηδέποτε θεῶρει τι ἀκατόρθωτον πρὶν ἢ δοκιμάσῃ.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ήτο ἑσπέρα τοῦ Ἰουλίου τοῦ 18... Ὁ καύσων τῆς ἡμέρας ἦτο ἀφόρητος· ἀλλ' ὅπως συμβαίνει συχνά εἰς τὰς θερμὰς χώρας, — ὁ τόπος δὲ εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκειται ἡ ἀρχὴ τῆς παρουσίας διηγήσεως εἶνε ἡ Ἀλγερία — ἡ νύξ προκνηγέλλετο πολὺ δροσερά· δρόσος εὐεργετικὴ ἐσχημάτιζεν εἰς τὰ ἄκρα τῶν νανοφυῶν φοινίκων μαργαρίτας, οἱ ὅποιοι ἐστίλθον φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ ἀργυρόχρουν φῶς τῆς σελήνης.

Τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς διέκοψεν ἔξαφνα κραυγὴ πόνου.

— Ἐμπρός! δρόμο!

— Δὲν μπορῶ πλεῖα νὰ περπατήσω! ἀπήντησε μίᾳ φωνῇ ἀσθμαίνουσα.

— Τράβα ἔμπρός, σοῦ λέγω!

— Τὰ πόδια μου εἶνε καταματωμένα.

— Τόσῳ τὸ χειρότερο· αὔριο πρωτὶ πρέπει νὰ εἶμεθα ἔς τὸ δάσος. Τράβα λοιπὸν ἔμπρός, εἰδεμὴ...

— Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σελήνη ἐφώτισε παράδοξον σκηνήν. Μία μαύρη ἔχουσα τραχέα χαρακτηριστικὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα ὡς παλαιὰ περγαμηνὴ ζαρωμένη, ἐσήκωνε τὴν χεῖρά της νὰ κτυπήσῃ κοράσιον μαῦρον ἕως δέκα ἐτῶν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου ἐξέφραζε φόβον συγχρόνως καὶ πόνον. Προέτεινε τοὺς δύο ἰσχυροὺς βραχιονάς του διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ κτύπημα.

— Δὲν θέλω νὰ με δείρης! εἶπε μὲ στεναγμόν.

— Τότε περπάτα!

— Δὲν μπορῶ!

— Νὰ λοιπὸν τότε!

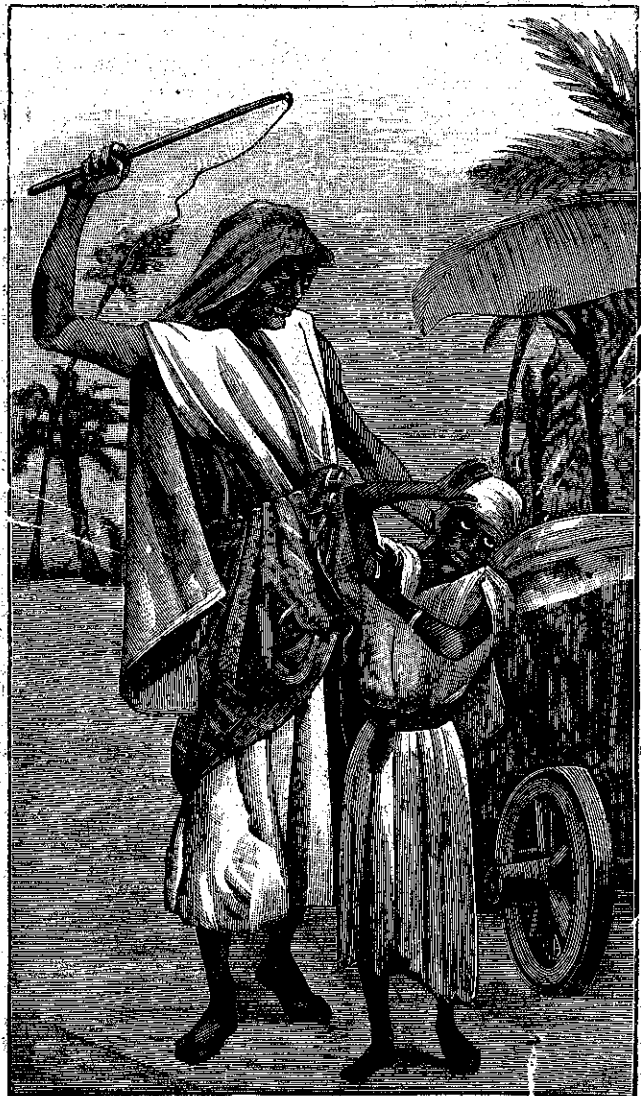
Συριγμὸς διέσχισε τὸν ἀέρα, ἡ δὲ μάλιστα ἐκτύπησε μὲ ὀρμὴν τὴν ῥάχιν τοῦ δυστυχοῦς κορασίου· εἰς τὴν ὄξεια κραυγῇ αὐτοῦ ἀπήντησεν ὑπόκοφος ὕλακῃ, μεγαλόσωμος δὲ κύων, πλαγιασμένος πλησίον ἀμαξίου, ἀνετινάχθη δεικνύων εἰς τὴν ἀπεχθὴ μαύρην φοβεροὺς ὀδόντας.

— Ἦσυχα! Ἦσυχα, Καναδῆ! ἐγρυξεν ὑψώσασα κατὰ τοῦ κυνὸς τὴν μαστίγα, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε κτυπήσῃ τὸ κοράσιον· Ἦσυχα σοῦ λέγω, εἰδεμὴ θὰ πάρης καὶ σὺ τὸ μερτικό σου.

Ἐπειτα δὲ εἶπεν ἀποταθεῖσα εἰς τὸ κοράσιον.

— Τώρα ἔς τ' ἀμάξι!

Τὸ ἀμάξι ἐκυλίετο ἐπὶ δύο χιμη-



«Προέτεινε τοὺς ἰσχυροὺς βραχιονάς της διὰ νὰ προφυλαχθῇ» (Σελ. 84, στήλ. α΄.)

ἀφαιρῶσι τὸν φελὸν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν δρυῶν, αἰτίνες παράγουσιν αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ἡ μαύρη, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ἐκ τῆς φωνῆς τῆς μικρᾶς Μυάνας, ἐπανέλαθε τραγύτερον:

— Ὕ τ' ἀμάξι!

Μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην ἡ μικρὰ κόρη ἐπέρασεν εἰς τοὺς ὤμους της δύο ἱμάντας, δεδεμένους εἰς τὴν ἀμαξάν· ὁ Καναδῆς ἦλθε πλησίον τῆς λείγων ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἥτις ἐκρέματο πρὸς τὸ μέρος του, ἐν ᾧ ἡ μαύρη προσέδενεν εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ζώου τὰ κανάδινα σχοινία

στίγα. Ἐπειτα δὲ βλασφημοῦσα ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦς ὤμους τῆς Μυάνας τοὺς δερματίνους ἱμάντας, διὰ τῶν ὁποίων ἔσυρε τὴν ἀμαξάν, ἔβαλε τὴν μικρὰν ἐντὸς τοῦ ἀμαξίου καὶ τῆ εἶπεν ἀπειλητικῶς:

— Ὅταν φθάσωμε, τὰ ξαναλέμε!

Ἡ Μυάνα καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν κόπωσην καὶ τὰς κακουχίας δὲν ἀπήντησε. Τότε ἡ γραῖα ἐζεύχθη εἰς τὴν ἀμαξάν, μετὰ διωρὸν δὲ πορείαν τὴν νύκτα, ἐστάθη εἰς τὴν ἀρχὴν μεγάλου δάσους δρυῶν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ἄριστομένης Πολυτροπῆς

Ἄριστομένης Πολυτροπῆς

διὰ τῶν ὁποίων ἔσυρε καὶ οὗτος τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος:

Δὲν ἦτο συνήθης κύων ὁ Καναδῆς.

Ἦτο κρᾶμα τι κυνὸς ποιμενικοῦ καὶ κυνὸς τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου. Οἱ πρασινωπαὶ ὀφθαλμοὶ του, τὰς ὥρας καθ' ἃς ἦτο ἡσυχος, ἐλάμβανον ἔκφρασιν ἀπεριγράπτου ἀγαθότητος· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦσαν ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου· ἀλλ' εὐθὺς ὡς παρουσιάζετο κίνδυνός τις, τὸ βλέμμα του ἐγίνετο ἀγρίον, τὰ ὠτὰ του ὠρθοῦντο, ἡ δὲ πυκνὴ οὐρὰ του ἐκτύπα ἰσχυρῶς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ.

Ἡσθάνετο πολλὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Μυάναν, καὶ ὑπήκουεν εἰς αὐτὴν εὐπειθῶς, καὶ ἡ μικρὰ δὲ κορασὶς τὸν ἠγάπα ὁμοίως.

Συχνάκις ἡ θερμὴ δορὰ τοῦ Καναδῆ προεφύλαζε τὴν Μυάναν ἀπὸ τὰς αἰφνιδίους μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιράς· διότι εἰς τὴν χώραν ταύτην ἡ θερμοκρασία εἶνε ἀστατος· τὴν πρωῖαν πίπτει χιών, τὴν δὲ ἡμέραν καύσων ἀφόρητος καταδικάζει τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀπόλυτον ἡσυχίαν.

Ἡ γραῖα μετέβαινε συχνὰ ἀπὸ μέρος εἰς μέρος μετὰ τῆς Μυάνας καὶ τοῦ Καναδῆ, οἵτινες ἔσυρον τὸ ἀμάξιόν της. Ὅτε ὁ Καναδῆς ἐβλεπεν ὅτι ἡ φίλη του ἦτο κουρασμένη, ἐβράδυνε τὸ βῆμά του ἢ ἴστατο καθ' ὄλοκληρίαν· ὅσον δὲ καὶ ἂν τοὶ ἐμαστιγῶνεν ἡ κυρία του δὲν ἀπεφάσιζε νὰ προχωρήσῃ. Τοῦτο δὲ καὶ συνέβη τὴν νύκτα ἐκείνην μετὰ μίᾳ ἀκόμῃ ὥρας πορείαν.

— Τί τρέχει; εἶπεν ἡ ἀπαισία γραῖα σείουσα τὴν φοβερὰν μαστίγάν της.

— Σκότωσέ με, ἂν θελήσῃ, εἶπε μὲ κατάκοπον φωνὴν ἡ Μυάνα· δὲν μπορῶ ὅμως βῆμα νὰ κάμω πλεῖα.

Ἡ γραῖα ἐνόησεν ὅτι ἀνωφελῶς θὰ ἐπέμενεν· ἤρξασθη νὰ καταβιάσῃ ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς μικρᾶς τὴν ὑψωμένην ἤδη μάλιστα τὴν ἀμαξάν, ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦς ὤμους τῆς Μυάνας τοὺς δερματίνους ἱμάντας, διὰ τῶν ὁποίων ἔσυρε τὴν ἀμαξάν, ἔβαλε τὴν μικρὰν ἐντὸς τοῦ ἀμαξίου καὶ τῆ εἶπεν ἀπειλητικῶς:

— Ὅταν φθάσωμε, τὰ ξαναλέμε!

Ἡ Μυάνα καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν κόπωσην καὶ τὰς κακουχίας δὲν ἀπήντησε. Τότε ἡ γραῖα ἐζεύχθη εἰς τὴν ἀμαξάν, μετὰ διωρὸν δὲ πορείαν τὴν νύκτα, ἐστάθη εἰς τὴν ἀρχὴν μεγάλου δάσους δρυῶν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΣΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐγεννήθη εἰς μίαν πτωχικὴν καλύβην μικροῦ χωρίου· τὰ σπάργανα ὅπου τον ἐτύλιξεν ἡ μητέρα του ἦσαν πτωχικά· πτωχικὴ ἦτο ἡ κύνια ὅπου τον ἐνανούριζε νὰ τον ἀποκοιμίσῃ· πτωχικά ἦσαν καὶ τὰ φορέματα ποῦ του ἐφόρεσε ὅταν ἤρχισε νὰ περπατῇ.

Ἦλθε ἡμέρα ποῦ δὲν εἶχαν εἰς τὸ σπιτάκι τους ψωμί ἄρκετὸ νὰ χορτάσῃ. Κανεὶς δὲν του ἔδωκε ποτε εὐμορφα παιγνίδια νὰ παίξῃ· κανεὶς δὲν του ἔκαμε δῶρα τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του.

— Ὁ καιμένος ὁ Νάσος! τὸ δυστυχισμένο παιδί! θὰ εἰπῆτε.

— Ὅχι, ὄχι· ὁ πτωχὸς ὁ Νάσος δὲν εἶνε διόλου δυστυχισμένο παιδί· εἶνε πολὺ εὐτυχισμένο μάλιστα· ἄς εἶνε τόσο πτωχὸς· ἔχει ἕνα μεγάλο, ἀτίμητο θησαυρὸν, τὴν μητέρα του.

Πόσα παιδιά ἀπ' αὐτὰ που ζοῦν μέσα ἔς τὰ πλούτη, ποῦ πατοῦν μαρμαρένια σκαλοπάτια καὶ μαλακὰ ταπιά, ποῦ φοροῦν ἀρχοντικά φορέματα καὶ ἔχουν ὅ,τι θελήσουν, δὲν εἶνε εὐτυχῆ! Τίποτε θαρρεῖς δὲν τους λείπει· καὶ ὅμως τους λείπει ὁ μεγαλειότερος πλοῦτος, ἡ μητέρα των· δὲν ξέχθουν τί θὰ εἰπῇ μητέρας ἀγκαλιά· τί θὰ εἰπῇ νὰ ξεῦρουν τί θὰ εἰπῇ μητέρας ἀγκαλιά· τί θὰ εἰπῇ νὰ ξεῦρουν τὸ κεφαλάκι των εἰς τὸ γόνατο τῆς μητέρας καὶ νὰ κούσουν σιμὰ ἔς τ' αὐτῶν νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά της. Ὅχι δὲν το ξέχθουν· καὶ γι' αὐτὸ μία λύπη εἶνε ζωγραφισμένη πάντα ἔς τὰ χεῖλη των.

Ὁ μικρὸς ὁ Νάσος τὴν ἔχει τὴν μητέρα του. Καὶ πῶς τὴν ἀγαπᾷ! Αὐτὴν μονάχα ἔχει εἰς τὸν κόσμον· εἶνε ὄφρανος ἀπὸ πατέρα· γιὰ τὴν μητέρα του εἰμπορεῖ καὶ ἔς τὴ φωνὴν νὰ πῆσῃ. Γιὰ τὴν ἀγάπην της ἀπεφάσισε καὶ νὰ ξενιτευθῇ μικρὸς, μικρὸς.

— Ἐδῶ ἔς τὸ χωριὸν δουλειὰ δὲ βρῶσκω, εἶπε πολλὰς φορὰς μὲ τὸν νοῦν του· θὰ γυρῶ ἔτσι ἔς τοὺς δρόμους· καὶ τί θὰ γίνω; καὶ πῶς θὰ τὴν περιποιηθῶ τὴν μητέρα μου ὡς γηράσῃ; Ἄς πάγω ἔς τὰς Ἀ-



θήνας, νὰ κερδίω τὸ ψωμί μου, νὰ τῆς στέλνω καὶ κανένα λεπτό· καὶ νὰ προκόψω, νὰ γίνω ἄνθρωπος.

Τὸ εἶπε τῆς μητέρας του· ἐκείνη δὲν ἤθελε ἔς τὴν ἀρχὴν· εἶπειτα τὸ ἐπῆρε ἀπόφασι· ἤθελε νὰ προκόψῃ τὸ παιδάκι της· τοῦδωκε τὴν εὐχὴ της, τὸ φίλησε καλὰ καλὰ καὶ το ἔστειλε ἔς τὰς Ἀθήνας.

Ὁ Νάσος πωλεῖ πορτοκάλια ἔς τοὺς δρόμους· ὅσοι βλέπουν τὸ γλυκὸ καὶ τίμιον πρόσωπό του, νοιώθουν πόσο καλὸ παιδί εἶνε καὶ ἀγοράζουν πορτοκάλια. Τὸ βράδυ πηγαίνει ἔς τὸ σχολεῖο τοῦ Παρνασσοῦ· ἔχει σχέδια ὁ Νάσος· θέλει νὰ πάγῃ ἔμπρός.

Αὐτὰ τὰ σχέδια συλλογίζεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποῦ τον βλέπετε· ὁ νοῦς του τρέχει εἰς τὴν μητέρα του· τῆς ἔστειλε δέκα δραχμάς νὰ κάμῃ καινούργιον φόρεμα διὰ τὴν Λαμπρὴν, καὶ νοιώθει μίᾳ χαρὰ μέσα του!

Ὁ Νάσο μου καλὸ παιδί, ἔχε θάρρος καὶ θὰ προκόψῃς· ἔχεις ἐπάνω σου τὸ μεγαλειότερον φυλακτὸ τοῦ κόσμου, τὴν εὐχὴ τῆς μανούλας σου!

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ
(Ρωσικόν διήγημα)
[Συνέχεια: ίδε σελ. 78]

— Είπε η φούστα της γιαγιάς μου· δεν είνε ιδιχή μου· δεν με λένουν Ματριγούλα· είμαι ο Ματῆς, ο Ματῆς πού τον ξεύρετε όλοι. Ήλθα να ιδώ τας κούκλας και τὰ θεάτρα.

Τότε τὸ μεγαλύτερον τῶν παιδιῶν ἐπῆρε τὸν Ματῆν εἰς τοὺς ὤμους του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ θεάτρον τῶν κουκλῶν· τὰ ἄλλα παιδία παρηκολούθουν κατόπιν πειράζοντα τὸν Ματῆν.

— Ποῖος θέλει νὰ ἰδῆ ἓνα ψευτικὸ ἀγόρι; ἐφώναζε τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τὸν ἐκράτει· ποῖος θέλει νὰ ἰδῆ ἓνα ἄνδρα μὲ φούστα;

Ὁ Ματῆς εὐθύμως πολὺ καὶ ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τοῦ κακεντρέχους παιδίου.

Τούτου ὁμως δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ.

— Ποῖος θέλει νὰ ἰδῆ ἓνα ἄνδρα μὲ φούστα!

Τοιοῦτοτρόπως φωνάζων τὸν περιέφερον εἰς ὄλην τὴν πλατείαν, ὃ δὲ Ματῆς ἐξηκολούθει νὰ σύρῃ τὰς τρίχας τοῦ κλαίων καὶ φωνάζων.

Τὸ κακὸν παιδίον τὸν ἀπέλευσεν ἐπὶ τέλους, ὃ δὲ Ματῆς εὐθύς ὡς ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του διυθύνθη τρέχων πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ πάππου του, σκοντάπτων, πίπτων, σηκνόμενος καὶ πάλιν πίπτων.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

— Βγάλε μου αὐτὴ τὴ φούστα, γιαγιά, εἶπε, ρίφθεις μετὰ δακρύων εἰς τὰς ἀγκάλας της· βγάλε μου τὴν γρήγορα· δὲν θέλω νὰ φορῶ πλεῖα φούστα· εἶμαι ἄνδρας.

— Μὴ κλαῖς, χρυσό μου, εἶπεν ἡ μάμμη θαπεύουσα αὐτὸν καὶ σφογγίζουσα τὰ δάκρυά του. Ὅταν μεγαλώσῃς θά τοὺς δείξῃς σὺ πως εἶσαι ἄνδρας καλλίτερος ἀπ' αὐτούς.

— Ναί, καὶ τὴν ἄλλη φορὰ που θά πᾶς εἰς τὴν Πάνηγυρι, θά σου δανείσω τὸ δικό μου πανταλόνι, προσέθηκε ὁ πάππος.

Οἱ δυστυχεῖς γέροντες ἦσαν τόσο ἀροσιωμένοι εἰς τὸν Ματῆν, τὴν μόνην χαρὰν ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε ἐλυποῦντο κατακάρδια διότι δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν ὃ, τι ἐπεθύμει· ἂν δὲ ἐξήρτατο ἀπ' αὐτούς, θά τῷ εἶχον δώσῃ πανταλόνι βελούδινον μὲ χρυσὰ κεντήματα.

Ἡ μάμμη ἔκοψε μίαν φέταν ψωμοῦ, τὴν ἤλειψε μὲ βούτυρον, ὃ δὲ Ματῆς τρώγων τὸ ὀρεκτικώτατον ἐκεῖνο φαγητὸν ἐλησμόνησεν ἔξαφνα τὴν λύπην του.

Μετὰ τινὰς μῆνας μεγάλη κίνησις παρατηρεῖτο εἰς τὸ χωρίον. Σύννεφα κοριοῦτοῦ ἐκάλυπτον τὸν δρόμον, πλήθος δὲ ἰπέων ἔτρεχον ἄνω καὶ κάτω. Ὑψηλὸν

πρόσωπον, ὃ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας ἐπεριμένετο, ἐλέγοντο δὲ περὶ αὐτοῦ τὰ πλεόν παράδοξα πράγματα.

— Ταξειδεύει σὲ μίαν ἄμαξα μαλαματένια πού τὴν σέρνουν δώδεκα ἄλογα, ἔλεγεν ὁ εἰς.

— Φορεῖ ἀπὸ τὴν κεφαλὴ ἕως τὰ πόδια ἀσημένια ρούχα, ἔλεγεν ἄλλος.

— Φορεῖ διαμαντένια κορῶνα, ἔλεγε τρίτος.

Ἐκαστος τέλος διηγεῖτο τὰ μεγαλοπρεπέστερα πράγματα, τὰ ὅποια ἤκουσε, ἢ τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ.

Καὶ τὰ μικρὰ παιδία εἶχον ὁμοίως τὰς ἰδέας τὴν περὶ τοῦ ἐπισήμου ἀγνώτου, καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι εἶχε μέγα σάκκον, γεμάτον ζαχαρωτὰ καὶ παιγνίδια, τὰ ὅποια θά ἐσκόρπιζε χάριν αὐτῶν εἰς τοὺς δρόμους.

Ὁ θόρυβος οὗτος ἔφθασε μέχρι τῶν ὠτων τοῦ Ματῆ, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ πρίγκιπος. Ἦτο πολὺ ἐπίμονος ὁ μικρὸς Ματῆς, πλὴν τούτου δὲ ἤξευρεν ὅτι ὁ πάππος του καὶ ἡ μάμμη τοῦ τον ἠγάπων καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὅτι τίποτε δὲν ἠνοῦντο εἰς αὐτόν. Τῆς ἀδυναμίας ταύτης ἔκαμε κατάχρησιν ὁ μικρὸς ἐγγονος διὰ νὰ ἐκπληρῶ τὰς ἐπιθυμίας του.

— Πῶς θέλεις νὰ πᾶς; τὸν ἠρώτησεν ἡ μάμμη του· θέλεις νὰ σου δανείσω καὶ πάλιν τὴν φούστα μου; προσέθηκε μὲ κάποιαν κακεντρέχειαν.

— Δὲν θέλω πλεῖα φούστα! ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ὁ Ματῆς, καὶ ἔγινε κατακόκκινος ὡς ἀστακὸς ἐνθυμηθεὶς τὸ πάθημά του. Ποτὲ ἔς τὴ ζωὴ μου δὲν θά φορέσω φούστα· θά πάγω μὲ τὸ πανταλόνι τοῦ παπποῦ.

— Ἐλα πάνω ἔς τὴ σοφίτα, εἶπεν ὁ πάππος, θά ἰδοῦμε πῶς θά σου πάγῃ τὸ πανταλόνι μου.

— Ὁ Ματῆς ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἐτρεξεν ὡς γάτα καὶ ἀνερρίχθη τὴν κλίμακα ἣτις ἔφερε πρὸς τὸ ὑπερῶν τοῦ οἰκίσκου μετὰ τῆς οἰκνησίας, ὥστε ὁ δυστυχὴς τυφλὸς πάππος δὲν τὸν ἐπρόφθανεν. Ὅτε ἀνέβη καὶ οὗτος διυθύνθησεν εἰς μέγα πρᾶσινον κιβώτιον εὐρισκόμενον ἐν τῇ γωνίᾳ, ὑπὸ τὴν στέγην. Ὁ Ματῆς εἶχεν ἀνέλθειν μέγαν σεβασμὸν πρὸς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐβλεπε μακρόθεν ὡς ἄνθρωπος ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὑπερῶν νὰ ἰδῇ μὴ συνεχῆ λήφθῃ ποντικὸς τις εἰς τὴν ποντικοπαγίδα.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προσέπεσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παιδίου εὐθύς ὡς ὁ πάππος ἀνέσηκωσε τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου, ἦτο σπάθη μεγάλη μετὰ τῆς θήκης αὐτῆς ἣτις ἤστραπτεν ὡς καινουργίης.

— Γιὰ μένα εἶνε! ἀνεφώνησε τὸ παιδίον.

— Κράτησέ τὴν ὅσο νὰ εὐρῶ τὴν

στολήν, εἶπεν ὁ πάππος σκαλίζων ψηλαφθεῖ εἰς τὰ βᾶθη τοῦ κιβωτίου.

Ὁ Ματῆς ἔλαβε τὴν σπάθην, ἀλλ' ἦτο τόσο βαρεῖα ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ τὴν σηκώσῃ. Ὁ πάππος εὐθύμως τὸν ἠύχως τὴν παρῆεν ἀπὸ μικροῦ παιδίου.

— Σὺν γίνῃς ἄνδρας τότε θά φορῆς σπαθὶ καὶ θά το σύρῃς διὰ τὴν πατρίδα. Θά το κάμῃς μ' εὐχαριστήσιν;

— Ναί, εἶπεν ὁ Ματῆς ἀνορθούμενος, καὶ θά κόψω τὰ κεφάλια ὄλων τῶν ἐχθρῶν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ πάππος γελῶν, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πόσο θά εἶνε οἱ ἐχθροί.

— Θά τὰ κόψω τὰ κεφάλια των, ἐπανελάβε τὸ παιδίον, θά σφάξω καὶ τοὺς λύκους, καὶ τὰ γεράκια, καὶ τὰς τσικνίδας ἀκόμη που κεντρώνουν τὴ μάμμη ὅταν μαζεύῃ ξύλα. Θά κόψω τὰ κεφάλια ὄλων τῶν ὅσοι θέλουν νὰ κάμουν κακὸ ἔς τὸν παπποῦ ἢ ἔς τὴν μάμμη.

Ναί, θά κόψω καὶ τὰ κεφάλια ἐκεῖνῶν πού με λέν κορίτσι!

— Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο ἀψύχ, ἀγόρι μου, εἶπεν ὁ πάππος γελῶν. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε σκαλίζων ἐκ νέου εἰς τὸ κιβώτιον, τώρα πού ἔχομεν τὸ πανταλόνι πρέπει νὰ ἔχωμε καὶ τὸν χιτῶνα, μοῦ φαίνεται!

— Ναί, παπποῦ, καὶ τὸ πιλίκι.

— Ἐγχετε καὶ ἄλλας διαταγὰς νὰ μοὺ δώσετε, κύριε, εἶπεν ὁ πάππος μὲ προσηγοιῶν ἐπίσημον τρόπον εἰς τὸν ἐγγονὸν τοῦ.

— Ὅχι, παπποῦ, ἀπήνησεν ὁ Ματῆς, γελῶν μὲ τὸν τόνον τοῦ πάππου του.

— Τότε λοιπὸν θά τα ἔχετε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ μίαν συμφωνίαν, κύριε Ματῆ· μὲ ἄλλους λόγους δὲν θά φύγῃς βῆμα μακρὸν ἀπὸ τὴν θύρα μας ὅταν θά ἔλθῃ ὁ πρίγκιψ, καὶ θά σταθῆς ἐκεῖ ἤσυχα ἤσυχα νὰ τον ἰδῆς νὰ περῇ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΔΕΛΦΙΝ

Ὁ δελφίν εἶνε θηλαστικὸν ζῷον ὅπως καὶ ἡ φάλαινα καὶ ἡ φάκη περὶ τῶν ὁποίων ἐγράψαμεν. Τὸ σῶμά του ἔχει σχῆμα ἀτράκτου, δηλαδὴ εἶνε λεπτότερον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐράν, ἔχει δὲ μήκος ὀκτὼ ἕως δέκα ποδῶν. Τὸ ρύγχος εἶνε πεπαισμημένον καὶ προέχει τῆς κεφαλῆς, φέρει δὲ ἄνω καὶ κάτω πολλοὺς κωνοειδεῖς ὀδόντας, οἵτινες εἶνε τοιοῦτοτρόπως τεθειμένοι εἰς τὰς δύο σιαγόνας ὥστε ὅταν κλειεταὶ τὸ στόμα οἱ ἄνω εἰσέρχονται ἀκριβῶς εἰς τὰ μεταξὺ τῶν κάτω κενὰ διαστήματα. Ὁ κορμὸς του εἶνε εὐθύς, ἀπολήγει δὲ εἰς οὐράν ἔχουσαν σχῆμα ἡμισελήνου. Εἰς τὸ στήθος ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ῥάχως ἔχει πτερυγία, τὸ δὲ χρομᾶ του εἶνε μαῦρον εἰς τὴν

ράχιν καὶ ἀνοικτότερον εἰς τὴν κοιλίαν.

Οἱ δελφίνες εὐρίσκονται εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας. Ζῶσι δὲ καὶ εἰς τὰς μεγάλας λίμνας· πολλάκις δὲ ἀναπλέουσι τοὺς μεγάλους ποταμούς, προχωροῦσι καὶ διαμένουσι μακρὸν χρόνον ἐν αὐτοῖς.

Οἱ δελφίνες, ὡς καὶ τὰ ἄλλα κῆτη, ζῶσιν ἀγεληδόν, δηλαδὴ μὲ συντροφίαν ἕξ ἕως δέκα ὁμοφύλων των, ἀγαπῶσι πολὺ τὰ ταξείδια, προχωροῦσι δὲ μὲ τάξιν, πρῶτον τὰ παιδία, ἔπειτα αἱ γυναῖκες καὶ εἰς τὸ τέλος οἱ μεγάλοι. Εἶνε ζωηροὶ καὶ ῥωμαλαῖοι καὶ ἀγαπῶσι τὰ παιγνίδια, ἀναφυσῶσι τὸ ὕδωρ ὑψηλὰ καὶ κτυπῶσι μὲ τὴν οὐράν των τὴν θάλασσαν· παρακολουθοῦσι δὲ τὰ πλοῖα, παίζοντες παιδρῶς περὶ αὐτῶν καὶ οὔτε ἡ παρουσία τοῦ πληρώματος, οὔτε ἡ ὄψις τῶν ἰστίων, οὔτε ὁ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος θόρυβος τοὺς τρομάζου· τούναντιον ἐνίοτε ἐκβάλλουν τὴν κεφαλὴν των ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ παρατηροῦσι περιέργως τοὺς ἐπὶ τῶν πλοίων ἀνθρώπους.

Οἱ δελφίνες κολυμβῶσι παραδόξως, ὅταν μάλιστα ἔχωσι μεγάλας ἀποστάσεις νὰ διανύσωσι συστέλλονται εἰς ἡμικύκλιον καὶ ἔξαφνα διαστέλλονται μετ' ὀρμῆς καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸ πρῶτερον των σχῆμα· διὰ τούτου ὅταν εἶνε πλησίον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἡ ῥάχις των ἀλληλοδιαδύχως κρύπτεται καὶ ἀναφαίνεται πάλιν. Εἶνε δὲ ἠναγκασμένοι νὰ ἀναβαλῶσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, διότι πρέπει νὰ ἀναπνεύσωσι ἀέρα· ἔχουσι πνεύμονας ὅπως τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ἀέρος ὡς αὐτὰ.

Ὁ δελφίν εἶνε ἀθηλάγον ζῷον· τρώγει καρδίνους, σηπίας, καλαμάρια, καταθῆκει δὲ ἀνηλεῶς τοὺς μικροὺς ἰχθύς, τὰς σαρδέλλας, τοὺς σκόμβρους· πρὸ πάντων δὲ ἀγαπᾷ τοὺς θύνας καὶ τὰς μαινίδας (ρέγκας) καὶ κυνηγεῖ μανιδῶς τὰς ἀγέλας των. Οἱ ἰχθύς ὁμοῦ οὔτοι ἂν δὲν συλλεφθῶσιν ἐξαίφνης, διαφεύγουσιν εὐκόλως τὸν κίνδυνον, διότι ὁ δελφίν ἔχων τὴν κεφαλὴν συνδεδεμένην μετὰ τοῦ σώματος, ἄνευ χωρίσματός τινος, δὲν δύναται νὰ στρέψῃ αὐτὴν πρὸς τὰ πλάγια χωρὶς νὰ στρέψῃ καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ἢ δὲ βραδύτης τῶν κινήσεων τούτων δίδει καιρὸν εἰς τοὺς διωκόμενους ἰχθύς νὰ φύγωσι.

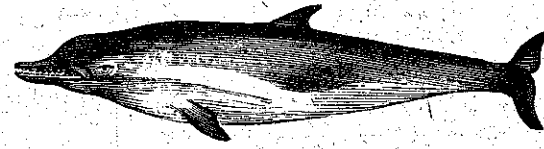
Ὁ δελφίν ἐκ τῆς μεγάλης λαιμαργίας του καὶ τῆς μεγάλης ὀρμῆς του εἰσπνέει εἰς λέμβους ἢ εἰς πλοῖα, ἢ πίπτει εἰς τὰ δίχτυα εἰς τὰ ὅποια εἶνε ἄλλοι ἰχθύς.

Ἡ θήλεια γεννᾷ τὸ θέρος ἐν ἡ δύο τέκνα, τὰ ὅποια θηλάζει μὲ τὸ γάλα τῶν μαστῶν της· ἀγαπᾷ δὲ πολὺ αὐτὰ καὶ προτιμᾷ τὸν θάνατον παρὰ ν' ἀφήσῃ νὰ πάθῃ τι τὸ τέκνον της. Ἐν γένει οἱ δελφίνες εἶνε φιλόστοργοι γονεῖς· διδάσκουσι τὰ τέκνα των νὰ κολυμβῶσι καὶ νὰ παίζωσι· χαριεντίζονται μετ' αὐτῶν,

τὰ ἔχουσι πάντοτε μαζί των καὶ τα περιποιοῦνται μετὰ πολλῆς ἀφοσιώσεως ὅταν δὲ κινδυνεύωσι τὰ ὑπερασπίζουσι μὲ τόλμην καὶ ἀφοβίαν μεγάλην.

Οἱ ἄλιεις δὲν καταδιώκουσι πολὺ τοὺς δελφίνες, διότι σκίζουσι τὰ δίχτυα διὰ τῶν ὀδόντων των εἴτε διὰ νὰ φύγωσι ἂν συλλεφθῶσι, εἴτε διὰ νὰ φάγωσι τοὺς συλλεφθέντας ἰχθύς. Λίπος ἔχουσιν ὡς ὅλα τὰ κῆτη, ἔλαιον ὁμοῦ περιέχουσιν ὀλίγον τὸ κρέας, ἰδίως τῶν νεωτέρων, τρώγεται ὑπὸ τῶν ναυτικῶν εἴτε νωπὸν εἴτε τεταριγευμένον. Λαοὶ τινες τρώγουσι τὸ λίπος των, εἰς τινα δὲ μέρη ὡς εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Γαλλίας ἐκ τοῦ κρεάτος του κατασκευάζονται ἄλλαντες.

Ὁ δελφίν ἦτο γνωστὸς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν μυθολογούμενων περὶ τοῦ



Δελφίν.

Ἀρίονος. Ὁ Ἀρίων ἦτο ἐξοχος μουσικὸς καὶ ἀοιδὸς καταγόμενος ἐκ Μεθύνης τῆς Λέσβου· πολὺν καιρὸν διέμεινε παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Κορίνθου Περίανδρῳ ὅστις τὸν ἐτίμα μεγάλως. Ἐπειτα δὲ μετέβη εἰς Ἰταλίαν, ὁπότεν λαθῶν πολλὰ δῶρα παρὰ τῶν θαυμαστῶν του ἐπέστρεφεν εἰς Κόρινθον ἐπὶ κορινθιακοῦ πλοίου. Ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους οἱ ναῦται ἀποφασίζουσι νὰ ρίψωσι τὸν Ἀρίονα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ λάβωσι τὰ χρήματά του. Οὗτος ἀφ' οὗ ἐπίεσθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταβάλωσιν οὔτοι γνώμην, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ παῖξῃ τὴν κιθάραν καὶ νὰ τραγουδήσῃ τελευταίαν φορὰν, ὑπέσχετο δὲ νὰ πέσῃ ἔπειτα μόνος του εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ ναῦται ἐδέχθησαν, καὶ τὸ πλοῖον ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν του· ὁ Ἀρίων ἤρχισε τὸ ἄσμα του. Πολλοὶ δελφίνες καταγοητευθέντες ἐκ τῆς μαγευτικῆς μελωδίας παρηκολούθουν τὸ πλοῖον. Ὅτε δὲ ὁ Ἀρίων ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ἕξ αὐτῶν τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ τὸν ἔφερε σφῶν εἰς τὸ Ταΐναρον. Ἐκεῖθεν ὁ Ἀρίων μετέβη εἰς Κόρινθον, ὅπου διηγῆθη τί ἐπαθε καὶ πῶς ἐσώθη. Ὁ Περίανδρος δὲν ἐπίστευε. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασε τὸ πλοῖον εἰς Κόρινθον ἐκάλεσε τοὺς ναῦτας ἐνώπιόν του καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἂν ἐγνώριζον τίποτε περὶ τοῦ Ἀρίονος· οἱ ναῦται ἀπήνησαν ὅτι τὸν Ἀρίονα ἀφήσαν ὑγιᾶ καὶ ἀκμαῖον ἐν Ἰταλίᾳ. Τότε ἐνεφανίσθη ἔξαφνα ὁ Ἀρίων· οἱ ναῦται περιήλθον εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ὡμολόγησαν τὴν πρᾶξίν των, ὃ δὲ Περίανδρος ἐτιμώρησεν αὐτοὺς σκληρῶς.

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΔΥΟ ΟΝΟΙ

Δύο νεαροὶ ὄνοι συνητηθήσαν ἐκτός τοῦ χωρίου, εἰς μέρος ὅπου ἐφύετο ὀλίγον χορτάρι. Μεταξὺ μικρῶν ὄνων, ὀμηλικῶν, ἡ γνωριμία συνάπτεται εὐκόλως. Ἦρχισαν νὰ συνομιλοῦν, ἔκαμαν ὅ,τι κάμνουν οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι, παρπονοῦντο διὰ τὴν τύχην των.

— Ἐμένα, λεγεν ὁ εἰς, μ' ἔχει ἓνας γαλατᾶς, πολὺ πτωχὸς. Κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὴν αὐγὴ αὐγῆ, πηγαινὶν τὸ γάλα εἰς τὰς Ἀθήνας, σηκῶνω δὲ δύο τόσο μεγάλους τενεκεδες γεμάτους γάλα. Δουλεύω πολὺ καὶ τρώγω ὀλίγο.

— Ἐμένα, εἶπεν ὁ ἄλλος, μ' ἔχει ἓνας πλούσιος διὰ νὰ παίζωσι τὰ παιδία του.

— Ἀχ! πόσο σε ζηλεύω· εἶπεν ὁ πρῶτος· θά ἔχῃς εὐμορφὸν σταῦλο· κριθάρι καὶ βρώμη ὅση θέλῃς καὶ δουλειὰ τίποτα.

— Ἐτσι νομίζεις; ἀπήνησεν ὁ δεύτερος. Τὰ παιδία τοῦ κυρίου μου εἶνε κακὰ καὶ με βασανίζουν. Καλλίτερα ἔχω νὰ εἶμαι φορτωμένος γάλα παρὰ νὰ με βασανίζουν παιδία κακομαθημένα. Εἰς τὸν σταῦλον ἔχω ἔς τὸ πλάγι μου ἄλογα που κάμνουν τὸν ὑπερήφανο. Ἐσένα σε φροντίζει μόνος του ὁ ἀφεντικὸς σου· ἐγὼ εἶμαι εἰς τὰ χέρια ἐνὸς βαρδάρου ὑπηρέτου. Ἀκουσε· εἶμεθα ὀμηλικοὶ κ' ἔχομε τὸ ἴδιο χρομᾶ· ἔρχεσαι ν' ἀλλάξωμε, σὺ νᾶλθῃς ἔς τὴ θέσι μου κ' ἐγὼ ἔς τὴ δική σου;

Ὁ ὄνος τοῦ γαλατᾶ ἐσκέφθη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα εἶπε·

— Εὐχαριστῶ! μένω ὅ,τι εἶμαι.

Ἡ ἀπάντησις ἦτο φρόνιμος· ἀκόμη φρονιμώτερον θά ἦτο ἂν ἐσκέπτετο πρὶν παραπονεθῆ· ἀλλ' οἱ νέοι εἶνε πολλάκις ἀσυλλόγιστοι καὶ ὀμιλοῦν διὰ πράγματα τὰ ὅποια δὲν γνωρίζουν.

ΣΠΑΡΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νεαρὰ Κυρία μὲ πολλὰ παιδία ὑπανδρεῦθη ἐκ νέου. Εἰς πρῶην φίλος τῆς οἰκογενείας συνήνησεν μίαν ἡμέραν τὰ παιδία καθ' ὅδον καὶ ἠρώτησε τὸν πενταετῆ Σόλων·

— Δι, τὸν ἀγαπάτε τὸν καινουργίον πατέρα σας;

Ὁ μικρὸς Σόλων ἐνευσε καταρατικῶς μὲ τὴν κεφαλὴν του, ἀμέσως ὁμοῦ προσέθηκε·

— Δὲν εἶνε ὁμοῦ καινουργίος, τὸν ἔχομε ὄλο τὸ χειμῶνα!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Καρδίας.

Ὁ μικρὸς Ἀλέξης βλέπων τὴν ἐν τῇ «Διαπλάσει» τῆς 30 Ἀπριλίου 1893 δημοσιευθεῖσαν εἰκόνα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου·

— Ἀλήθεια, μητέρα, πῶς τῆς ἔκοψαν τὰ χέρια γιατί ἔβαζε τὰ δάκτυλά της ἔς τὴ μύτη της;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία δια ομορφίας και παιδεία εκδοθέντα υπό της Διευθύνσεως της Διαπλάσεως και πολυόμενα εις τὰ Γραφείον αὐτῆς.]

Ο Ἀγροτικός Οἰκίσκος ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Βασιάν Ζεφάν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κανύασον, ἕθνη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἀδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυστήριον κατὰ τὸν Μήνη-Ρήδ, περιπετειώδες, θεολογικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Latour. Μυστηριώδη ζωηρὴ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἀδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαροῦσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἀδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέλων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμμερμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειρὰ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπιμένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Π. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ἃν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακίνησιν τὴν φαντασίαν καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναισθησίνην. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ο Ἰπυρσιώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θεολογικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτικῆς καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΗΡΕΙΣ

Αἱ λέξεις στέλλονται μέχρι 18 Ἀπριλίου ε.δ.

233. Αεξέγριφος.

Τὸ πρῶτον αὐτοκράτορα Ῥωμαίων φανεροῦναι. Τὸ δεύτερον εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀνθεῖ καὶ μεγαλύνει. Καὶ πόλιν Ἀσιατικὴν εὐθὺς εἰς φῶς θά φέρῃ. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἔαν ὡς ἐν προφέρῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσῶ.

234. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα κ' ἐγὼ γράμμα καὶ σύ, δουλεῖα δὲν κάμαμε μαζί. Μὰ τρίτον γράμμα πέραμε, πρωτεύουσαν χάρισμα. Εἰς κράτος τῆς Εὐρώπης. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχιμ. τοῦ Μαθηματικοῦ.

235. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίση, τὴν ζωὴν σου ἀφαίρω. Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃ, ἀσθενείας σου δωρῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. τοῦ Ἀρχιολογικοῦ Ἀθηνῶν.

236. Στοιχειόγριφος.

Διῶξέ με κατὰ βάλε λά, καὶ θά ἴδῃς πολὺ καλά, τὸ νησί οὗτε χαλά, καὶ περὶ εἰς τὰ φηλά. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου.

237. Ἄνιγμα.

Ἄρχω εἰς Ἀλικαρνασσόν, εἰς Ῥόδον καὶ Ῥωσίαν, Δὲν ἄρχω εἰς Ἑλλάειαν, Ἰθώμην καὶ Ἀσίαν. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μορσίνης.

238. Δημιώδες ἄνιγμα.

Μία βαρκούλα φορτωμένη Ὡς τὴ σπηλιὰ μπαίνει καὶ βγαίνει. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιουθίου.

239. Μωσαϊκόν.

Τὸ πρῶτόν μου ἔς τὴν ἐκκλησίαν εὐρίσκειται κλει- [σμένο] Τὸ δεύτερον ἔς τὸν Λέοντα τῶγχετε χαριεμένο, Τὸ τρίτον μου ὁ Ἄλφειός το ἔχει παρασύρη, Τὸ τέταρτον τὸ πλοῖόν σου τὸ ἔχει ἀνασύρη, Τὸ πέμπτον ἔσας ἀγκάλας τῆς βασιτάξ ἢ τῆραφός, Τὸ σύνολον ἔαν καθῆ δὲν θά ὑπάρχη φός. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ῥόδου.

240. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον. ΑΑΑΔΑΗΗΗΜΜΡΡΡΡΣΣ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνας.

241. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΕΗΠΛΑΝΟΡΣΤ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἄνθους καὶ τοῦ πατρὸς ἀρχαίου ἤρωος ἀποτελουμένων. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντινοῦ τῶν Δελφῶν.

242. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ θησάκων εἶπε «Νενίκηκας, Χριστὲ κορέσθητι, Ναζωραῖε!» Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνυφύρου.

243-248. Ἐκκεχυμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ ῥυπαρὸς τὸ σῶμα ἔχει ῥυπαρὰν ψυχήν. 2. Τὰ σοῖ, ἃ καὶ εὐάν εἶνε ἐπιφωνήματα. 3. Ἡ μήκων ὡς ναρκωτικὸν ὑπὸ τῶν ἱατρῶν δίδεται. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Α. Δ. Κοντάνη.

246-251. Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος οὐδὲ ἴσως ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις: Ὀμιλός, λύρα, ὄδος, κίνα, τίαρα, ἀμίλλα. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομικοῦ Ἀριστοφάνους.

252-253. Μεταμορφώσεις.

3) ὁ Χάρων, διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ δαίμων. 4) ἡ Τροία, διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄργος. Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πέτριου.

254. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κράτους Εὐρωπαϊκοῦ. 1, Ὅρος τῆς Ἀρμενίας. 2, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 3, Κράτος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ὅρος νήσου τοῦ Ἴονίου. 6, Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης. 7, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλίππου Χαλιδόνας.

255. Διπλῆ ἀπροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου λυρικοῦ ποιητοῦ. Τὰ δὲ δεύτερα πλεῖος τῆς Ἑλλάδος. 1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. 2, Ἰχθύς. 3, Βασίλισσα τῆς Αἴγυπτου. 4, Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Γοῦμος μέρος γῆς. 7, Δημητριακὸς καρπός. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐγενίου.

256. Φωνηεντόλεπον.

Π-δν-πτ-λγς-πτ-ρδθς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐγενίου.

257. Ἑλλισοσύμφωνον.

ου-ε-ω-ο-ω-ο-ου, -α-ε-ω-ε-ω-ο-ου. Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωσιποῦλου.

258. Γρίφος.

Ὅκκα κισφὸ μῆλων Η' ΜΕ ὦν Μίλων. Σ Ν' Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόκκινου Λιβαριῶ.

ΛΥΣΕΙΣ

109. Ἀργοστόλιον (Ἄργος, τό, λειὼν).— 110. Ἀπέναντι (ἀπ', ἐν, ἀντί).—111. Μιγάς, μέγας.—112. Πολίτης, ὀπλίτης.—113. Ὁ κίθουρας.—114. Ναπολέων (Νά' πῶ λέων.)

115. ΑΙΤΙΑ 116. Α Α ΜΗΤΗΡ Ι Ι Ο Ε Τ Τ Ο Ε Ι Ι ΡΗΝΟΣ ΑΙΤΙΑ Γ Ι Ο ΕΙΝΑ Σ Σ

117. Σ 118-119. 1, Λέων. 2, Α Κάρπος.—120-121. 1, Α φθός, φόνος, ὄνος, ὄσος, Σ ΚΙΑΘΟΣ ἴσος, μίσος.— 2, Νόσος, Μ πόνος, πόρος, Πάρος, Πέρος, τάφος, τῆφος.— 122 Ι —126. Ἡ ἀντικαταστάσις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ν, σχηματίζονται δ' αἱ λέξεις: πνοή, δεινή, ὄσων, ἀνήρ, χλῆν.—127-130. Τῆ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς αρ σχηματίζονται αἱ λέξεις: παρθένος, Δαρτεῖος, ἀράχνη, ἀραῖος.—131.

Οἱ πρῶτοι εὐεργεταὶ μας εἰν' οἱ καλοὶ γονεῖς μας, Ἄς ἀγαπήσωμεν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μας. Διὰ τῆς περὶ αἱ γονεῖς διὰ τῶν συμβουλῶν τῶν τῆν ἀπειρεῖαν σώζουσι τῶν εὐπειθῶν υἱῶν τῶν. Λοιπὸν ἄς ὑπακούωμεν καὶ ἄς εὐγνωμονώμεν, Δι' ἔργων δὲ ἄς δείξωμεν ὅτι αὐτοὺς τιμῶμεν.

132. ΝΕΚΩΣ (1, Μίνως. 2, Τέμνωσις; 3, ΜΕΚκα. 4, Ἰδωμ. 5, Μωσῆνης).— 133. ΑΧΑΙΟΣ, ΑΧΕΡΩΝ (1, Ἀντιφάνης. 2, Χωρίς. 3, ἈΡῆτας. 4, Πέρωσις. 5, ΟΧ. 6, ΣΑρδηνία).—134. Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.—135. Μηδενὶ συμφορῶν ὀνειδίσεις, κοινῇ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀάρατον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ἀφορμῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 8.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Μαρτίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 42

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια: ἴδε σελ. 81.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Αἰσθησις θερμότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξήγειρε τὴν Πετρίναν ἀνακαθῆσασα, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρομος, καὶ εἶδεν ἀμυδρῶς μεγαλήν κεφαλὴν τριχωτὴν κύπτουσαν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡθέλησε νὰ παραμερίσῃ, ἀλλ' ἠσθάνθη γλώσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς χλόης.

Εἰ καὶ τοῦτο ἐγένετο ἀστραπηδόν, ἡ Πετρίνα ὁμως ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Ἡ μεγάλη ἐκείνη τριχωτὴ κεφαλὴ ἦτο κεφαλὴ ὄνου, μεταξὺ δὲ τῶν πυκνῶν λειχασμῶν τῆς γλώσσης τοῦ ὄνου ἐπὶ τῆ κεφαλῇ καὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς, ἠδυνήθη νὰ τον παρατηρήσῃ.

«Παλληκαρά!» Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς καὶ τον ἠσπασθῆ δακρυρροῦσα.

«Παλληκαρά, καλέ μου Παλληκαρά!» Ἀκούσας ἐκεῖνος τὸ ὄνομά του ἔπαυσε τοὺς λειχασμούς, καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν ἐρρηξε πέντε ἢ ἕξ ὀγκηθμούς χαρᾶς θριαμβευτικῶς, μετὰ δὲ τούτους, ῥιπίνες δὲν τῷ ἤρκεσαν ὅπως διαλαλήσῃ τὴν εὐαρέσκειάν του, ἐρρηξε πέντε ἢ ἕξ ἑτέρους οὐχ ἦττον φοβερούς.

Ἡ Πετρίνα εἶδεν ὅτι ὁ Παλληκαρᾶς δὲν εἶχεν οὔτε λέπαθνα οὔτε φορβεῖαν, εἶχε δὲ πῆδας εἰς τοὺς πόδας. Ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη μὲν εἶχεν ὑπεγεροθῆ ὅπως λάβῃ τὸν τράχηλόν του καὶ θέσῃ

τὴν κεφαλὴν του παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς, θωπεύουσα αὐτὸν διὰ τῆς χειρῶς, ἐκείνη δὲ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν τὰ μακρὰ ὠτά του, ἠκούσθη βραγχὴν φωνῆ κραυγάζουσα: «Ἐγχεῖς, μαρὲ γέρο κατεργάρη; Στάσου λιγάκι, κ' ἔφτασα, κ' ἔφτασα παλληκαράκι μου.»

Καὶ ὄντως θόρυβος βημάτων ἐσπευσμένων ἀντήχησε μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε

καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀδυναμίας ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ, ἡ δὲ ὠχρότης αὐτῆς ὡς καὶ οἱ δακρυβρέκτοι ὀφθαλμοὶ ὠμίλησαν ἀντ' αὐτῆς.

«Ἐγχεῖς, ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρογυναῖκα, ἄρρωστη εἶσαι;» Ἄλλ' ἡ Πετρίνα ἀνεκίνησε τὰ χεῖλη χωρὶς νάρθησιν φθογῶν τινῶν στηριζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἐξηπλώθη ἐξ ὀλοκλήρου, ἄχρους, τρέμουσα, καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ἀδυναμίας.

«Μὰ λοιπὸν, ἀνεφώνησεν ἡ Ρουκερῆ, δὲν ἔμπορεῖς νὰ πῆς τί ἔχεις;» Ἀκριβῶς δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τί εἶχε, καὶ τοι εἶχε συνειδησιν τῶν περὶ αὐτὴν.

Ἄλλ' ἡ Ρουκερῆ ἦτο γυνὴ πεπειραμένη, γινώσκουσα πάσας τὰς δυστυχίας. «Μπορεῖ νὰ φοφῆσῃ τῆς πείνας», ἐψιθύρισε.

Καὶ ἄνευ περαιτέρω, σπεύδει πρὸς τὴν ὁδὸν ἔνθα ἦτο μικρὸν κάρρον ἄεσκυτον, οὐ αἰ πλευραὶ ἐστολίζοντο ὑπὸ δερμάτων κονίλων κρεμασμένων τῆδε κακεῖσε, ζωηρῶς ἀνοίγει κἀνίστρον καὶ ἐξάγει ἄρτον, τεμάχιον τυρίου, φιάλην καὶ τρέχουσα φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις διέτελει ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει.

«Πρόσμενε, κορίτσι μου, πρόσμενε» εἶπεν ἡ Ρουκερῆ. Καὶ γονυπετήσασα παρ' αὐτῆ, εἰσήγαγε τὸ στόμιον τῆς φιάλης μεταξὺ τῶν χειλέων. «Πιὲ μὴ καλὴ γουλιὰ, θά σε δυναμώσῃ.»

Ὄντως ἡ «καλὴ γουλιὰ», ἐπανήγαγε τὸ αἷμα εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς Πετρίνας καὶ τὴν ἀπέδωκε τὴν κίνησιν. «Ἐπεινοῦδες;» — Μάλιστα. — Λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ φᾶς, ἀλλὰ ἦσυχά ἦσυχά, πρόσμενε λιγάκι.»



«Ἡσθάνθη γλώσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς» (Σελ. 89, στήλ. α'.)

καὶ φοροῦντα πῆλον δερμάτινον, ἔχοντα δὲ καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα. «Ἐ! μαγκίτσα, τί του κάνεις τοῦ γαϊδάρου μου;» ἀνεφώνησε χωρὶς νὰ ἀφαιρήσῃ τὴν καπνοσύριγγα ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς.

Ἐπειτα ἡ Πετρίνα ἀνεγνώρισε τὴν Ρουκερῆν, τὴν ἀνδρογυναῖκα ραχισυλλέκτιν, εἶς ἣν εἶχε πωλήσῃ τὸν Παλληκαρᾶν ἐν τῇ Ἀγορᾷ τῶν Ἰππῶν ἄλλ' ἡ ραχισυλλέκτις δὲν τὴν ἀνεγνώρισε μόλις δὲ μετὰ τινα ὥραν παρετήρησεν αὐτὴν ἐκθάμβως.

«Κάπου σε εἶδα; εἶπε. — Ὅταν σὰς ἐπούλησα τὸν Παλληκαρᾶν. — Μπᾶ! σὺ εἶσαι, κοριτσάκι μου, καὶ τί κάνεις ἐδῶ;» Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότῃ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πάντοτε Κράτους, χρυσοῦ, τοκομειδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.